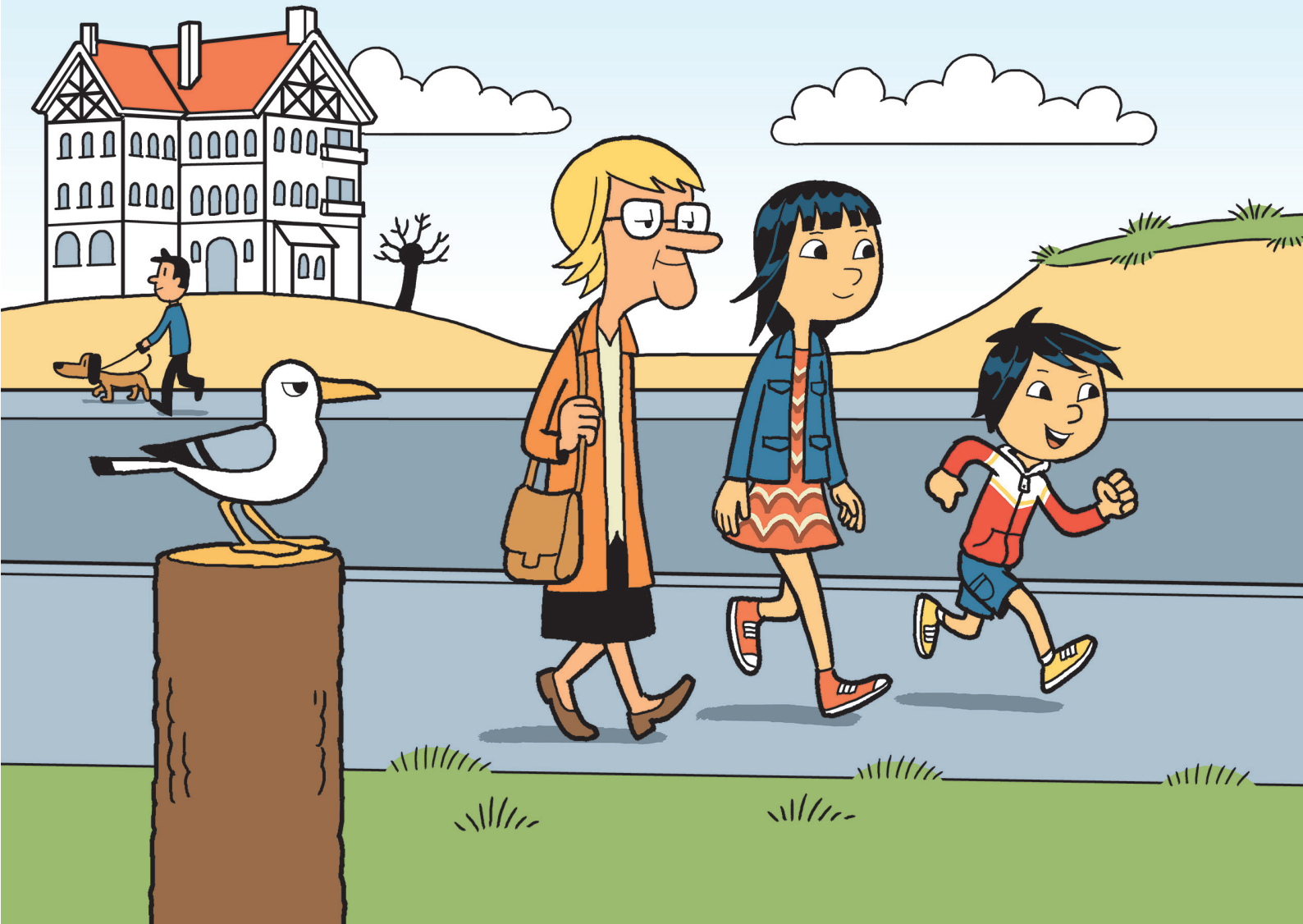

Een spannend dagje uit!

Inge Misschaert
Illustraties: Jan Heylen

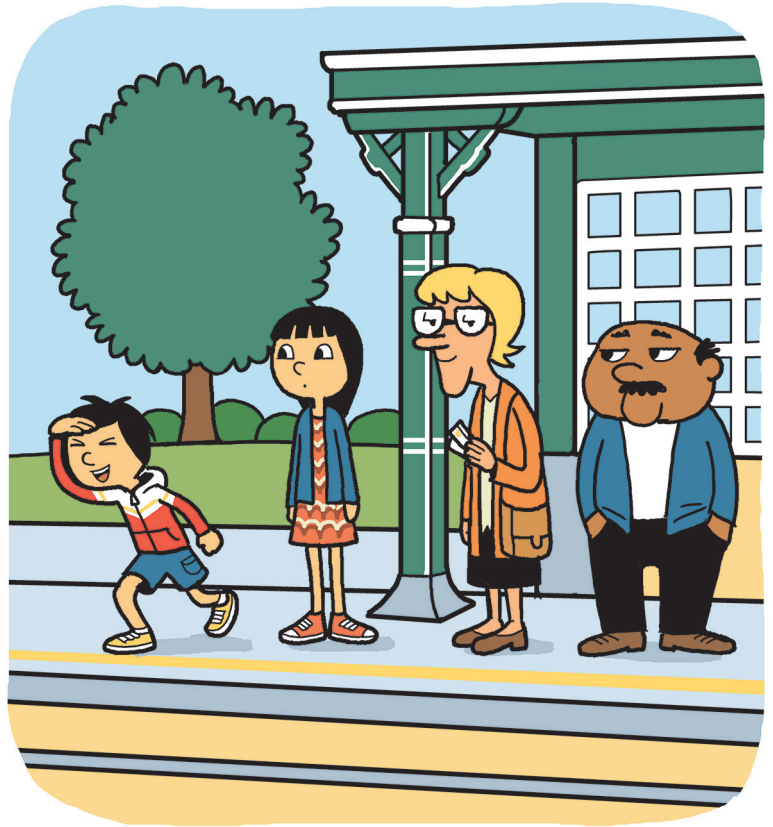
– We gaan een dagje naar Oostende, zei oma ineens, terwijl Jens net in zijn croissant wilde bijten.
– Oostende? zeiden we allebei tegelijk verwonderd, Jens een beetje onduidelijk door zijn volle mond.
– Oostende-stad, herhaalde oma beslist. Het is vandaag toch te bewolkt om naar het strand te gaan. Er zijn veel interessante musea in die stad. Zo kunnen we meteen wat cultuur opsnuiven.

– Hoe gaan we daar dan naartoe, oma? vroeg Jens nieuwsgierig.
– Met de kusttram, zei oma.
– Leuk! riepen we allebei enthousiast uit.

Wat later namen we de kusttram in De Haan, waar oma woont, naar Oostende.
– Hoeveel haltes moeten we voorbij? gilde mijn broer opgewonden. Hij stuiterde op en neer als een pingpongballetje.

- Ik weet het niet precies, zei oma, maar jij mag ze voor me tellen, goed? Ze wandelde naar het loket om een 10-rittenkaart te kopen.
- Daar! gilde Jens, die met zijn hand als een indiaan boven zijn ogen het spoor afspeurde. De tram komt eraan!
- En dat hebben alle mensen op het perron nu ook gehoord, glimlachte oma blozend.
- Sissend gingen de deuren open en we stapten in. Spannend!
- Er zijn al zeven haltes voorbij, riep Jens met zijn neus tegen het raam.
- Bij de volgende moeten we eruit, zei oma. Dan mag je op dat blauwe knopje daar drukken?
- Waarom? vroeg ik.

- Dan gaat er een lampje branden en zo weet de trambestuurder dat hij bij de volgende halte moet stoppen. Jens drukte op het knopje en het lampje ging branden.
- Waar is de zee? vroeg ik me af.
- Die is helemaal achter die huizen en appartementen, wees oma. Eerst moeten we nog door de winkelstraat. Maar dat is voor straks. Van hieruit kunnen we mooi naar de Mercator, lachte oma stralend.
- De Mercator bleek een zeilschip te zijn dat je van mast tot ruim kon bezoeken. Jens vergat meteen dat hij eigenlijk liever op het strand wilde spelen. Hij rende van hot naar her, oma en ik konden hem nauwelijks bijhouden.

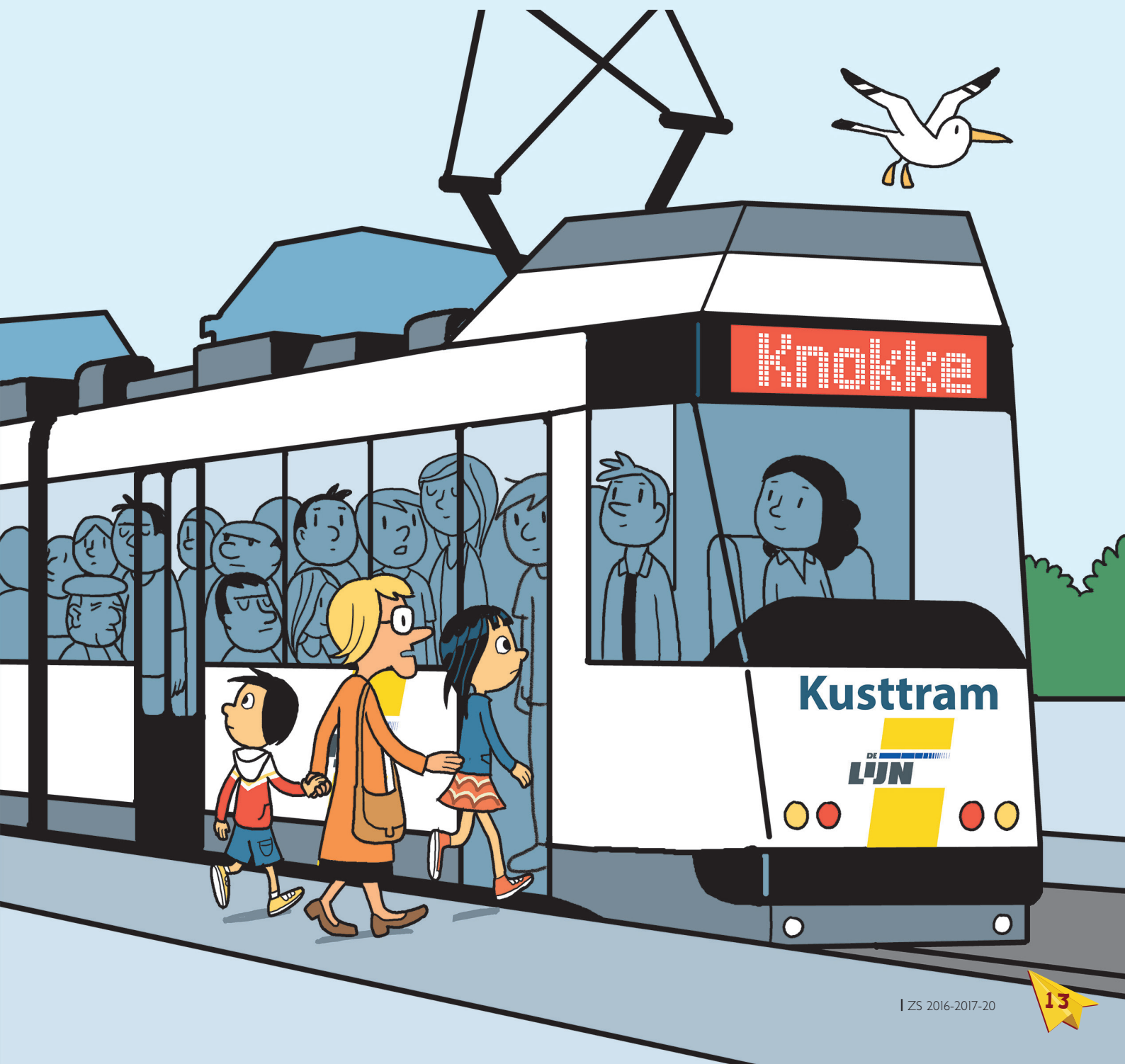

Na de Mercator gingen we toch nog even richting strand. Het weer was ondertussen helemaal opgeklaard. We aten kip aan het spit in een restaurantje en maakten een lange strandwandeling. We bezochten het Ensorhuis, waar de bekende schilder James Ensor gewoond en gewerkt had. Veel te snel ging de dag voorbij en we liepen op ons gemak naar de tramhalte om terug naar De Haan te gaan. Jens dartelde voor ons uit. Hij leek wel een springveer en leek helemaal niet moe te zijn.

– Wat een energie heeft die jongen, hijgde oma. Ik voel mijn voeten niet meer.

Toen de tram er eindelijk aankwam, bleek er veel volk op te zitten.

– Bij elkaar blijven, maande oma ons aan toen de deuren sissend opengingen. Er stapten maar weinig mensen af. Maar toch wurmden we ons nog tussen de massa.

– Hou jullie vast aan die stangen hier, wees oma. De tram vertrok en we deinden zachtjes heen en weer.

– Dit is best leuk, oma! lachte Jens. Hij slingerde als een aapje heen en weer.

– Hoeveel haltes nog? vroeg ik aan oma. Ik keek naar de bomen en struiken die voorbij flitsten.

– Nog drie, denk ik, zei oma. Ze bloosde van de warmte. Gelukkig had er ondertussen al een galante heer zijn zitje afgestaan aan oma zodat ze kon gaan zitten.

– Wist je dat deze lijn de langste tramlijn is in heel de wereld? vroeg oma. Nergens anders ter wereld kun je zo lang reizen met een tram zonder over te stappen. Misschien moeten we een volgende keer de hele lijn doen, tot het laatste station.

– Jaaaaa! gilden Jens en ik enthousiast. En toen zag ik het bekende stationnetje opdoemen. De Haan! Eindelijk.

– Wanneer gaan we nog een keer? hoorde ik Jens al vragen.

Ik keerde me om naar de tram. De deuren gingen sissend dicht. Ik keek de tram na tot de lichtjes niet meer te zien waren.

Dag tram! Tot de volgende keer!

Toen draaide ik me om en ging Jens en oma achterna.

